

ЈУ ЦЕНТАР ЗА ДРУШТВЕНО-ПОЛИТИЧКА ИСТРАЖИВАЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
о р г а н и з у ј е

НАУЧНО-СТРУЧНИ СИМПОСИОН

**„СВЕТИ САВА И ЗАКОНОПРАВИЛО – КУЛТУРА, ДРЖАВОТВОРНОСТ,
ГЕОПОЛИТИКА И ЦИВИЛИЗАЦИЈА”**

Бања Лука, Административни центар Владе Републике Српске
Понедељак, 2. фебруар 2026. године

ТЕМЕ И КРАТКЕ БИОГРАФИЈЕ УЧЕСНИКА

ПО РЕДОСЛИЈЕДУ ИЗЛАГАЊА

Панел 1: Законоправило и култура / стратешка култура:

Епископ новобрдски Иларион
„Литургија као основ српске културе“

Владика Иларион (рођен као Растко Лупуловић 1974. године у Београду)
Епископ новобрдски, викар патријарха српског. За епископа новобрдског изабран је у мају 2022. године. Обавља дужност координатора за вјерску наставу Архиепископије београдско-карловачке.
Замонашио се 1996. године у манастиру Високи Дечани, дипломирао је на Теолошком факултету у Београду. Од 2013. године био је игуман манастира Драганац, гдје је обновио црквени живот.
Прије монашења био је филмски и позоришни глумац и музичар. Дипломирао је глуму на Факултету драмских уметности у Београду, а остварио је запажене улоге у филмовима и серијама. Добитник је глумачког признања, награде „Зоран Радмиловић” 1996. године. Био је члан култне београдске музичке групе „Канда, Коџа и Небојша”.
Течно говори енглески, италијански, француски и албански језик.

Мср Дејан Дошлић, Филозофски факултет Универзитета у Бањој Луци
„Законоправило Светога Саве у науци: историјат истраживања и тумачења”

Мср Дејан Дошлић. Рођен 13. 7. 1990. године у Добоју. Студије првог и другог циклуса завршио на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци, тренутно на докторским студијама на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Ради као виши асистент на Филозофском факултету у Бањој Луци, на предметима везаним за средњовјековну српску историју. Поља интересовања: средњовјековна политичка теорија, хералдика, историја идеја, црквена историја.
Неки од досадашњих радова су: Краљ Стефан Твртко Котроманић и Косовска битка (1389), у *Косовски завјет: Историја и култура памћења у Републици Српској*, Зборник радова са научног симпозиона, Бања Лука 2023, 41–57; „Изданци светог коријена”. Питање династичког легитимитета у средњовјековној Босни, *Црквене студије* 21 (2024),

279–295. Сугуби вијенац краља Стефана Твртка Котроманића: Нова интерпретација, *Иницијал. Часопис за средњовјековне студије* 11 (2023), 137–164.

Одржао је више јавних предавања о владавини краља Стефана Твртка Котроманића, идејама витештва у средњем вијеку, стећцима и задужбинарству код Срба. Члан је Удружења историчара Републике Српске „Милорад Екмечић” и Задужбине „Мирослав Хумски”.

Зоран Стефановић, Међународна културна мрежа „Пројекат Растко” / Српски научни центар, Директор сектора драме Народног позоришта у Београду
„Из језгра духа у културу и стратешку културу: Законоправило светога Саве као оперативна основа нове српске и словенске цивилизације”

Зоран Стефановић. Рођен 1969. у Лозници. Српски је писац, културолог и културни радник. Живи у Београду. Предсједник је Удружења драмских писаца Србије и Међународне културне мреже „Пројекат Растко”. Умјетнички је директор сектора драме Народног позоришта у Београду. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду 1994. године. На Универзитету уметности је докторанд теорије уметности, културе и медија. Од 1991. објављује популарне, стручне и научне радове из историје и теорије културе, умјетности, цивилизације и етногенезе, у општој периодици, монографијама, међународним часописима и зборницима, као и у макропројекту о поријеклу индоевропске, словенске и српске културе „Јанусово лице историје” (ТВ серија, предавања, студије). Као истраживач особито је заинтересован за етногенетску основу култура, као и појављивање праисторијских феномена психичке, естетске и идејне природе у савременим културним и трансмедијалним оквирима. Као издавач и уредник објавио је стотине значајнијих студија и монографија свјетских научника из поља славистике и индоевропеистике, посебно филолога, археолога и антрополога. Био је главни оснивач или суоснивач неколико међународних културних мрежа и заједница у области издаваштва, дигитализације, науке, лексикографије и популарне културе, укључујући српску Википедију. Умјетнички радови су му извођени, продуцирани, приказивани и превођени у десетак земаља Европе, САД и у Малезији. Добитник је педесетак умјетничких, културних и научних признања и награда.

Панел 2: Законоправило и државност:

Проф. др Далибор Ђукић, Правни факултет Универзитета у Београду
„Законоправило Светог Саве као темељ државне самосталности и црквене аутокефалности”

Проф. др Далибор Ђукић. Ванредни професор Правног факултета Универзитета у Београду за ужу научну област Правна историја, предмет Црквено право. Поред тога, држи наставу на послиједипломском програму „Религија у друштву, култури и европским интеграцијама” на Универзитету у Београду, на Дипломатској академији Министарства спољних послова Републике Србије, као и на послиједипломском програму „Религија, геополитика и глобална безбједност” на Аристотеловом универзитету у Солуну, Грчка. Његова истраживања усмјерена су на правни положај

вјерских организација, односе државе и цркве, право православних цркава и правну заштиту слободе вјере или увјерења. Обавља функцију продекана за међународну сарадњу Правног факултета Универзитета у Београду.

Члан је Међународног академског савјетодавног одбора Централноевропског удружења за упоредно право (*CEAClaw*) у Будимпешти, Мађарска, Међународног конзорцијума за право и религију (*ICLARS*) у Милану, Италија, Друштва за право источних цркава (*SLEC*) у Бечу, Аустрија, и Међународног центра за православне студије у Нишу, Србија. Члан је и међународног савјетодавног и рецензентског одбора четири међународна научна часописа: *Central European Journal of Comparative Law (CEJCL)*, *Law, Identity, and Values (LIVe)*, *Balkans Legal, Economic and Social Studies (BLESS)* и *De iurisprudentia et iure publico (IEIP)*. Такође је члан уредништва *Central European Researchers' Blog-a*.

Течно говори грчки и енглески језик, а добро познаје руски и старогрчки језик, које активно користи у свом научном и професионалном раду.

Мср Марко Ромић, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци „Од ромејских номоканона до светосавског Законоправила”

Мср Марко Ромић. Правни факултет Универзитета у Бањој Луци уписао је 2017, а дипломирао је 2021. године са просјечном оцјеном 9,79, за шта је награђен Сребрном плакетом Правног факултета. Мастер академске студије уписао је на Правном факултету Универзитета у Београду 2021, на Јавноправном модулу, а завршио 2022. године са просјечном оцјеном 10,00, одбранивши *magna cum laude* мастер рад под насловом „Неуставност закона и управни акти – дејства касаторних одлука уставних судова на управне акте”, под менторством проф. др Зорана Р. Томића. Докторанд је на Правном факултету Универзитета у Београду са пријављеном тезом докторске дисертације „Управносудска заштита субјективног јавног права и легитимног интереса”, под менторством проф. др Зорана Р. Томића. Добитник је стипендије Фонда „др Милан Јелић” за докторске студије. Такође, студент је мастер академских студија на Филозофском факултету Универзитета у Бањој Луци на студијском програму Историја, модул – средњовјековна историја. Запослен је као сарадник у звању асистента на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци од октобра 2022. године и секретар је Катедре за управно, радно и социјално право. Изводи наставу на три факултета из предмета управноправне уже научне области: Правном факултету, Факултету политичких наука и Факултету безбједносних наука.

Одлуком предсједника Републике Српске у децембру 2022. године именован је за савјетника у Кабинету предсједника Републике Српске. На приједлог директора проф. др Владимира Чоловића Научно веће Института за упоредно право из Београда изабрало га је 20. јула 2023. године за спољног сарадника Института за упоредно право. У периоду од 2021. до 2022. године био је члан Управног одбора Агенције за високо образовање Републике Српске. Одлуком Владе Републике Српске од 2024. године именован је за предсједника Комисије за манастир Хиландар Владе Републике Српске. Одлуком Народне скупштине Републике Српске од 2024. године изабран је за члана Одбора за уставна питања.

Мср Ђорђе Степић, Правни факултет Универзитета у Београду
„О Законоправило као извору права у нововековној Србији”

Мср Ђорђе Степић. Рођен је у Београду 1999. године. Основне и мастер студије завршио је на Правном факултету Универзитета у Београду. Докторске студије на истом факултету започео је 2022. године. Стипендиста је и носилац више домаћих признања. Члан је редакције часописа *Весник правне историје* од 2020. године (од 2022. године је заменик уредника). Од 2022. био је сарадник у настави, а од 2025. године асистент на предмету Српска правна историја и секретар Катедре за правну историју на Правном факултету Универзитета у Београду.

Учествовао је, као секретар, у раду организационих одбора више међународних и домаћих научних скупова. Учествовао је на различитим конференцијама, летњим школама и семинарима. Аутор је преко 20 научних радова и приказа, објављених или у процесу објављивања. Његове области интересовања су правна историја српског средњег вијека, црквено право, као и историја јавног права нововјековне Србије. Течно говори српски и енглески, служи се француским, а користи латински, старословенски, руски и њемачки језик.

Панел 3: Законоправило, геополитика и цивилизација:

Проф. др Ђорђе Бубало, Филозофски факултет Универзитета у Београду
„Називи Савиног Законоправила кроз историју”

Проф. Др Ђорђе Бубало (25. мај 1969). Редовни професор на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду. Члан је више одбора САНУ: Хиландарског одбора, Одбора за изворе српског права, Управног одбора Балканолошког института, Балканолошког одбора и Међуодјелјенског одбора за проучавање Косова и Метохије, као и Уређивачког и Редакционог одбора Српског биографског речника Матице српске. До сада је објавио једанаест монографија и уџбеник историје за 6. разред основне школе, преко 80 радова у научним часописима и зборницима и преко 250 одредница у стручним енциклопедијама. Области научних истраживања су сразмјерно бројне и нису ограничене на средњи вијек. Међу њима се издвајају документарна и свакодневна писменост у средњовјековном српском друштву; старо српско право; нотаријат у средњовјековној Србији; судбина средњовјековних појава и установа у новом вијеку; историја средњовјековне Зете; историја Боке Которске.

Проф. др Зоран Чворовић, Правни факултет Универзитета у Крагујевцу
„Савино Законоправило, светлост за православне Словене”

Проф. Др Зоран Чворовић. Рођен је 1969. године у Пећи. Основну и средњу школу завршио је у Кладову, а на Правном факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1995. године. Послиједипломске студије, смјер правноисторијски, завршио је на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу, гдје је и одбранио магистарску и докторску тезу. Др Зоран Чворовић ради на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу од 1999. године, гдје је биран у сва звања, а сада је редовни професор за правноисторијску групу предмета на основним, мастер и докторским студијама. Др Зоран Чворовић је шеф Катедре за еволуцију права и члан Сената Универзитета у Крагујевцу.

Области научног интересовања проф. др З. Чворовића су руска правна историја, правна историја српског средњег вијека, утицај хришћанства на развитак византијског права и правни развитак Србије у 19. вијеку. До сада је објавио више од шездесет научних чланака у српским и иностраним научним часописима и зборницима, као и три научне монографије: *Право и православље* (два изд.), *Душанов законик у руском огледалу* и *Московска Русија: три века руске државности*.

Поред научног рада, проф. др Чворовић је написао за српске и руске медије више од 500 аналитичких чланака из области међународне политике, српске националне политике, као и из области религије. На исте теме објавио је до сада и четири књиге, а у Русији је објављена и једна књига интервјуа с њим.

Др Срђан Пириватрић, Византолошки институт САНУ
„Свети Сава у геополитичким изазовима свог времена”

Др **Срђан Пириватрић**. Виши научни сарадник Византолошког института Српске академије наука и уметности. Звање доктора историје стекао је на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Његов научни рад обухвата различите аспекте византијске, српске и бугарске историје од IX до XIV века; аутор је монографије *Самуилова држава* (Београд, 1997; Софија, 2000) и већег броја других научних радова, уредник *Историје Бугарске* (Београд, 2008) и коуредник зборника *Краљевство и архиепископија* (Београд, 2019, са Љубомиром Максимовићем), *Свети краљ Милутин* (Београд, 2022, са Смиљом Марјановић Душанић и Даницом Поповић, добитник награда Матице српске за историографију, Државног архива Србије и Српског културно-просвјетног друштва Просвјета) и *Византијска наслеђа у југоисточној Европи у средњем веку и раном новом веку* (Хајделберг, 2022, са Андрејем Тимотином и Оаном Јакубовски). Радио је и у Министарству спољних послова Југославије и Србије и службовао као дипломата у Софији и Атини (2001–2005). Добитник је стипендија и грантова Токијског фонда, Државне фондације за стипендије Грчке (ΙΚΥ), Фондације „Онасис” и Аустријске академије наука, као и Почасне повеље БАН за допринос сарадњи БАН и САНУ и Почасног знака председника Републике Бугарске за допринос двостраним односима. Био је копредсједник Организационог одбора XXIII међународног конгреса византолога одржаног у Београду 2016. године, председник Организационог одбора националних конференција византолога одржаних у Београду 2021. и 2025. године, а тренутно је председник Српског националног комитета за византологију.